

Ελλάδα, Δεκέμβρης 2008

Το προλεταριάτο έδειξε στο παγκόσμιο προλεταριάτο τον ουσιαστικό δρόμο που πρέπει να πάρει [1]

“Η συνθήκη για μια νικηφόρα εξέγερση είναι το γεγονός ότι εξαπλώνεται” [2]

Όπως δείξαμε στο πρώτο μέρος αυτού του άρθρου, η διεθνής προλεταριακή εξέγερση ενάντια στον παγκόσμιο καπιταλισμό συνεχίζει να εκτυλίσσεται τους τελευταίους μήνες, καθώς η αστική κοινωνία συνεχίζει να επιβάλλει τις καταστροφικές συνθήκες της ωθώντας στη φτώχεια τον πληθυσμό του πλανήτη. Εξέγερση που εκφράστηκε μέσα απ’ τους αγώνες των φυλακισμένων, των μεταναστών χωρίς χαρτιά, των φοιτητών, των περιθωριοποιημένων. Αυτοί, κράτησαν αρκετούς μήνες, μέχρι τη γενίκευση του αγώνα τον Δεκέμβρη του 2008. Με τον τρόπο αυτό, προείκαζαν το τί μπορεί και μέλει να συμβεί σε άλλες χώρες, ενώ έδιναν το στίγμα του δρόμου που πρέπει να ακολουθηθεί. Μ’ άλλα λόγια, αυτό το διεθνές και διεθνιστικό εγχείρημα κατά του καπιταλισμού κέρδιζε συνεχώς έδαφος στην Ελλάδα, μέχρι τη σαρωτική εξέγερση του Δεκέμβρη, που πυροδοτήθηκε απ’ τη δολοφονία του νεαρού Αλέξη Γρηγορόπουλου από τους ένοπλους μπράβους αυτού του άθλιου κοινωνικού συστήματος.

Οι τοίχοι, η απομόνωση, οι διαχωρισμοί που ο καπιταλισμός είχε υψώσει παντού, μέσα από κάθε λογής ασυναρτησίες που στόχευαν όλες τους στην άρνηση του προλεταριακού αγώνα, γκρεμίστηκαν από το ίδιο το προλεταριακό κίνημα, ωστόσο αυτό δεν ξεπέρασε χωροχρονικά τη χώρα αυτή και μόνο στιγμές της αποκορύφωσης του αγώνα. Αυτό συνέβη γιατί οι προλετάριοι που βγήκαν στους δρόμους δεν βγήκαν απλά ως τέτοιοι: δηλαδή εργάτες ή άνεργοι, ντόπιοι ή ξένοι, με χαρτιά ή χωρίς, φοιτητές ή νεολαίοι απ’ τις εργατογειτονίες, νέοι (ακόμα και παιδιά!) ή γέροι, άνδρες ή γυναίκες, νόμιμοι ή παράνομοι, κουκουλοφόροι ή με τα πρόσωπά τους, μαθητές ή καθηγητές, επαρχιώτες ή μητροπολιτάνοι, αλλά ακριβώς επειδή το κίνημα, καταφεύγοντας σε όλα τα διαθέσιμα μέσα (φυλλάδια, διαδίκτυο, αφίσσες, εφημερίδες κλπ) ανοιχτά αρνήθηκε όλες αυτές τις κατηγοριοποιήσεις με τις οποίες ο ιστορικός εχθρός προσβάλλει και προσπαθεί να αποδυναμώσει και να ρευστοποιήσει αυτό το εξαιρετικό και γενναίο κοινωνικό κίνημα.

Οι πρώτες εκφράσεις αυτού του κινήματος ώστε να απλωθεί στον κόσμο διακήρυσσαν: ***“Ποιοι βρισκονται πίσω από την εξέγερση; Ποιών οι ενέργειες, οι δράσεις, οι κινήσεις κρατούν και φουντώνουν τη φλόγα της; Των αναρχικών; Των μαθητών; Των μεταναστών; Των άνεργων και καταφρονεμένων; Των νεολαίων από τα πλούσια βόρεια και νότια προάστια; Των τσιγγάνων; Των χουλιγκάνων; Των εργατών; Όλων αυτών και πολύ περισσότερων είναι οι ενέργειες, οι δράσεις, οι κινήσεις της εξέγερσης και όλες αυτές μαζί σχηματίζουν την ασταμάτητη λάβα που ζύπνησε όταν η πρόστυχη αδιανόητη δολοφονία του 15χρονου Αλέξη συντάραξε την Ελλάδα το βράδυ του Σαββάτου”***. [3] Πέρα από τους περιορισμούς που περιλαμβάνουν αυτά τα πρώτα γραπτά μανιφέστα, ανατρέχουν σ’ αυτό που τα μίντια προσπαθούν να αποκρύψουν, διακηρύσσοντας ανοιχτά πως η εξέγερση αυτή ανήκει σε όλους.

Στη διάρκεια των γαλλικών προαστιακών ταραχών, ο διαχωρισμός και η υποτίμηση πέρασαν στο ντούκου, ακόμα και σε σημείο ανοιχτής προσβολής, στο όνομα του προλεταριάτου, των προλεταρίων αυτών που είχαν εξεγερθεί. Στην Ελλάδα, η αστική τάξη χρησιμοποίησε κάθε διαθέσιμο μέσο προκειμένου να απαξιώσει τις ταραχές ή τουλάχιστον να τις περιορίσει σε ζήτημα ορισμένων κοινωνικών κατηγοριών. Ωστόσο, το κίνημα πέτυχε να γελοιοποιήσει όλες

αυτές τις προσπάθειες, κι ακόμα να εκθέσει τους λακέδες του Κράτους, ως τέτοιους. Τα μίντια, η φωνή των εχθρών μας, διακήρυσσαν παντού πως δεν είναι παρά ένα θέμα αντιμετώπισης “απλώς” ενός τσούρμου αναρχικών, χούλιγκανς και πιτσιρικάδων, μόνος σκοπός των οποίων δεν είναι τίποτα άλλο από την “τυφλή βία”, όμως η γενίκευση των ταραχών, και ο λόγος που παρήγαγαν, επιβεβαιώνοντας την προλεταριακή κι επαναστατική φύση τους, δεν άφηνε και πολλά περιθώρια για αμφιβολίες, στους προλεταρίους όχι μόνο της Ελλάδας, αλλά και άλλων χωρών. Οι διακηρύξεις τους έκαναν ξεκάθαρο ότι δεν ήταν απλά θέμα αλλαγής μιας δεξιάς κυβέρνησης με μια πιο αριστερή, ή κατά μιας μορφής διακυβέρνησης και υπέρ μιας άλλης, ή αλλαγής της κυβέρνησης ώστε τα πράγματα να επιστρέψουν στην ομαλότητα. Το αντίθετο μάλιστα, αυτή η ίδια η ομαλότητα, η καθημερινή ρουτίνα, αποκηρύχθηκε από την προλεταριακή ταραχή γι αυτό που ήταν: μισθωτή σκλαβιά και διαρκής εκβιασμός. Το κίνημα φτύνει την αλήθεια του στην μούρη των αντεπαναστατικών ψευτοαιτημάτων.

Για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό το προλεταριάτο μέσα στον καπνό της μάχης ξεκαθάριζε τόσο αδιαμφισβήτητα τους επαναστατικούς στόχους του. Ένα φυλλάδιο συντρόφων μας γράφει: **“Είμαστε κομμάτι μιας εξέγερσης της ζωής ενάντια στον καθημερινό θάνατο που επιβάλλουν οι υπάρχουσες κοινωνικές σχέσεις”** [4]. Και συνεχίζει: “Στήνουμε τέλος ένα γερό οδόφραγμα στην μίζερη κανονικότητα ενός κύκλου παραγωγής και κατανάλωσης. Στην παρούσα συγκυρία, ότι πιο σημαντικό διακυβεύεται είναι η ενίσχυση αυτού του οδοφράγματος απέναντι στον ταξικό εχθρό.”

Πόσο υπέροχη κατάφαση του προλεταριάτου ως τάξη! Και πόσο τρομαχτική (για την μπουρζουαζία) επανοικειοποίηση του προλεταριακού αγώνα για την καταστροφή του κοινωνικού συστήματος και της κυρίαρχης τάξης! **“Μιλάμε επίσης πάνω στην ιστορική συγκυρία της ανασύνθεσης ενός νέου ταξικού υποκειμένου, που από παλιά κουβαλά την υπόσχεση ότι θα αναλάβει τον ρόλο του νεκροθάφτη του καπιταλιστικού συστήματος. Θεωρούμε ότι το προλεταριάτο δεν υπήρξε ποτέ τάξη εξαιτίας της θέσης του, αλλά αντίθετα συγκροτείται ως τάξη για τον εαυτό της πάνω στο έδαφος της σύγκρουσης με τα αφεντικά, πρώτα πράττοντας και μετά συνειδητοποιώντας την πράξη του.”** [5]

Το προλεταριάτο ξαναγεννιέται όταν βγαίνει στους δρόμους. Το προλεταριάτο ψηλαφεί και προσδιορίζει τον εαυτό του αντιμέτωπο με το κεφάλαιο, την ακριβή επαναστατική θεωρία που διαπιστώνουν έπειτα οι πρωτοποριακές εκφράσεις. Την ίδια την έννοια του προλεταριάτου, πάντα κακοποιημένη, διαστρεβλωμένη, κοινωνιολογικοποιημένη, συνήθως περιορισμένη στους παραδιοσιακούς βιομηχανικούς εργάτες και συστηματικά αδειασμένη από τις κοινωνικά αντίρροπες δυνάμεις της αντεπανάστασης, ξαναδικδικείται εδώ από τους συντρόφους μας: το προλεταριάτο συνιστά τον εαυτό του στην αντιπαράθεση με το κεφάλαιο! το προλεταριάτο υφίσταται ως μια δύναμη ενάντια στην **“μισθωτή εργασία που παραμένει πάντα ένας εκβιασμός”** [6].

Αυτό που δεν μπορεί πια να κρατηθεί μυστικό είναι η γενίκευση των ταραχών, ούτε σε εθνικό ούτε σε διεθνές επίπεδο, ο παλιός μας εχθρός μπορεί πια να συνεχίσει να εξηγεί, μέσα απ’ όλα τα μίντια/μέσα που έχει στη διάθεσή του, ότι “η δεξιά κυβέρνηση έκανε λάθη”, και ότι “θα έπρεπε να παραιτηθεί”. Όμως αμέτρητες προκηρύξεις και μανιφέστα εκδόθηκαν για να αποκηρύξουν αυτό το άθλιο ψέμα.

“Πολιτικοί και δημοσιογράφοι τριγυρνάνε κομπάζοντας και προσπαθούν να υποβάλλουν πάνω στο κίνημα μας την δική τους αποτυχημένη λογική. Σύμφωνα με

αυτή την λογική εξεγειρόμαστε γιατί η κυβέρνηση μας είναι διεφθαρμένη ή γιατί θέλουμε περισσότερα από τα λεφτά τους ή από τις δουλειές τους. Αν σπάμε τις τράπεζες αυτό είναι γιατί αναγνωρίζουμε πως τα λεφτά είναι μια βασική αιτία της θλίψης μας. Αν σπάμε βιτρίνες δεν είναι γιατί η ζωή είναι ακριβή, αλλά γιατί οι ανέσεις μας εμποδίζουν να ζήσουμε με κάθε κόστος. Αν χτυπάμε την αισχρή αστυνομία, δεν το κάνουμε μόνο για να εκδικηθούμε για τους νεκρούς συντρόφους μας, αλλά γιατί ανάμεσα σε αυτόν τον κόσμο και σε αυτόν που επιθυμούμε θα στέκονται πάντα ως εμπόδιο.” [7]

Είναι ιδιαίτερα κρίσιμης σημασίας για τον αγώνα που εξελίσσεται ότι το προλεταριάτο δεν κάνει το λάθος να ταυτίζει τον εχθρό του με την μιά ή την άλλη κυβέρνηση ή κόμμα. Ο εχθρός δεν είναι καν όλες οι κυβερνήσεις και τα κόμματα ως σύνολο και μόνο, αλλά το ίδιο το χρήμα, το κεφάλαιο, οι κοινωνικές σχέσεις παραγωγής! Σε αντίθεση με όλες τις αντιτρομοκρατικές εκστρατείες που στήνουν όλα τα κράτη του κόσμου για να σταθεροποιήσουν το δικό τους μονοπώλιο τρόμου, οι προλετάριοι της Ελλάδας που βγήκαν στο δρόμο πολεμούν φωνάζοντας: “Τρομοκρατία είναι η μισθωτή σκλαβιά – καμμιά ειρήνη με τ’ αφεντικά!”

Ο προλεταριακός ξεσηκωμός στην Ελλάδα φώτισε ολόκληρο τον κόσμο, όχι μόνο με θετικές προτάσεις αλλά και με τη ριζοσπαστική κριτική της σημερινής κοινωνίας, χωρίς ωστόσο να ζητά κάτι από την αρμόδια εξουσία, κάτι που προφανώς είναι κι αυτό που ανησύχησε περισσότερο την παγκόσμια αστική εξουσία σε διεθνές επίπεδο. Για να επαναλάβουμε τις επαναστατικές εκφράσεις των αγωνιζόμενων προλεταρίων: **“Η εξέγερση του Δεκέμβρη δε διατύπωσε συγκεκριμένα αιτήματα ή διεκδικήσεις επειδή ακριβώς τα υποκείμενα που την διεξήγαν βιώνουν καθημερινά και, επομένως, γνωρίζουν την άρνηση της κυρίαρχης τάξης να ικανοποιήσει κάθε τέτοιο αίτημα. Τα ψελλίσματα της αριστεράς που, αρχικά, διεκδίκησε την παραίτηση της κυβέρνησης αντικαταστάθηκαν ταχύτατα από έναν σιωπηλό τρόμο και από την αγωνιώδη προσπάθειά της να εκτονωθεί το ανεξέλεγκτο εξεγερτικό κύμα. Η απουσία οποιασδήποτε μεταρρυθμιστικής διεκδίκησης αντανακλά μια υφέρπουσα (και ίσως ασυνείδητη ακόμα) διάθεση ριζικής εναντίωσης και ξεπεράσματος των υπαρχουσών εμπορευματικών σχέσεων και δημιουργίας ποιοτικά καινούργιων”** [8].

Σε αντίθεση με άλλες χώρες (όπου το προλεταριάτο δεν βγαίνει στο δρόμο όταν πρέπει, όταν οι μετανάστες χωρίς χαρτιά και οι κρατούμενοι καταστέλλονται, όταν ανοιχτά ρατσιστικές πράξεις τελούνται) η ισχύς του κινήματος στην Ελλάδα βασίζεται στο γεγονός ότι η αστική τάξη και τα διάφορα όργανά της δεν επιτυγχάνουν να απομονώσουν τα διάφορα κομμάτια του προλεταριάτου, τα οποία πριν το Δεκέμβρη, είχαν δώσει από κοινού παραδειγματικούς αγώνες που αντήχησαν απ’ άκρη σ’ άκρη της χώρας, και στο εξωτερικό. Αναφερόμαστε στα κομμάτια που δέχονται την μεγαλύτερη καταστολή σε καθημερινή βάση -τους κρατούμενους, τους μετανάστες χωρίς χαρτιά, τους μετανάστες, την νεολαία, και τον “αντισυμβατικό” χώρο-σε παγκόσμιο επίπεδο, όλους αυτούς τους προλετάριους που βρίσκονται σε μη-κανονικές και επισφαλείς καταστάσεις, κακοπληρωμένες εργασίες, που αναμφισβήτητα πυροδότησαν το κίνημα.

Το προλεταριάτο στην Ελλάδα έχει αποδείξει την τόλμη του με το να μη φοβάται να δείξει την αλληλεγγύη του με αυτά τα κομμάτια που βρίσκονται ριζικά αντιμέτωπα με τον καπιταλισμό και το Κράτος. Και πράγματι, ήταν ο αγώνας των κρατούμενων, των μεταναστών χωρίς χαρτιά, και των περιθωριοποιημένων που εμπύχωσε όλο το προλεταριάτο, σαν αγώνας δικός του, και γέννησε το κίνημα. Ήδη τον Νοέμβρη του 2008, ο αγώνας των

φυλακισμένων βγήκε στην επιφάνεια, με πάνω από 7.000 από τους 12.000 κρατούμενους να συμμετέχουν σε μια σειρά οργανωμένων διαμαρτυριών (μεταξύ των οποίων η συλλογική απεργία πείνας που ξεκίνησε στις 3 του μηνός). [9] Η μπουρζουαζία στάθηκε ανίκανη να κρατήσει τον αγώνα υπό τον έλεγχό της, και η διαμαρτυρία ξεχύθηκε στους δρόμους, όπως μπορεί να φανεί και από τη ριζοσπαστικοποίηση της διαδήλωσης της 17ης Νοέμβρη [10]. Μικρές ομάδες διεξήγαγαν ενέργειες άμεσης δράσης καθ' όλην τον Νοέμβρη. Δράσεις ενάντια στην καταστολή κι επίσης ενάντια στον κοινωνικό έλεγχο, όπως η καταστροφή καμερών επιτήρησης σε αρκετά στρατηγικά σημεία. Την ίδια στιγμή, ο αγώνας έφτασε μακριά στο εξωτερικό, και αποτέλεσε ένα πρώτο κάλεσμα για διεθνή αλληλεγγύη. Μέσα στα πλαίσια του ίδιου κινήματος ήρθε ο αγώνας διαφόρων ομάδων μεταναστών και μεταναστών χωρίς χαρτιά που επίσης ξεκίνησαν μια απεργία πείνας, μαζί με άλλες διαδηλώσεις και δράσεις (όπως η κατάληψη του δημαρχείου των Χανίων). Αυτό έδωσε μια νέα ώθηση στο προλεταριακό κίνημα που εκδηλώθηκε βίαια σε πολλές πόλεις, και ιδιαίτερα στην Αθήνα, από τις 5 Δεκέμβρη. Σύντομα, δε θα περνούσε ούτε μια μέρα χωρίς αγώνες, και παντού η αθηναϊκή δημοκρατία απαντούσε με ωμή καταστολή, οδηγώντας στο θάνατο του Αλέξη, που ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

Απο κείνη τη στιγμή, τίποτα δε θα ήταν πια το ίδιο. Δεν είναι εφικτό να παρουσιάσουμε ένα λεπτομερές χρονικό του κινήματος, αλλά μπορούμε να τονίσουμε κάποια από τα συνθετικά στοιχεία του: ***“Από την πρώτη στιγμή που έγινε γνωστή η δολοφονία ξεσπούν αυθόρμητες πορείες και συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας, καταλαμβάνεται το Πολυτεχνείο, η ΑΣΟΕΕ και η Νομική, ενώ γίνονται επιθέσεις σε κρατικούς-καπιταλιστικούς στόχους σε πολλές περιοχές. Πορείες, συγκεντρώσεις και επιθέσεις εκδηλώνονται στη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα, το Βόλο, τα Χανιά, το Ηράκλειο, τα Γιάννενα, την Κομοτηνή, την Ξάνθη, τις Σέρρες, τη Σπάρτη, την Αλεξανδρούπολη, τη Μυτιλήνη. Στην Πατησίων οι συμπλοκές διαρκούν όλη νύχτα. Έξω από το Πολυτεχνείο τα ΜΑΤ κάνουν χρήση πλαστικών σφαιρών. Την Κυριακή 7/12 χιλιάδες άνθρωποι πορεύονται προς τη ΓΑΔΑ επιτιθέμενοι στις αστυνομικές διμοιρίες και ακολουθούν πρωτοφανούς έντασης συγκρούσεις στους δρόμους του κέντρου που διαρκούν μέχρι αργά τη νύχτα. Από τα γεγονότα υπάρχουν πολλοί διαδηλωτές τραυματίες και αρκετοί συλληφθέντες. Από τη Δευτέρα το πρωί μέχρι σήμερα η εξέγερση γενικεύεται. Οι τελευταίες ημέρες είναι γεμάτες από αναρίθμητα κοινωνικά γεγονότα: μαχητικές μαθητικές κινητοποιήσεις με πορείες και -σε πολλές περιπτώσεις- επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα αλλά και συγκρούσεις με τους μπάτσους τόσο στις γειτονιές της μητρόπολης όσο και σε ολόκληρη τη χώρα, μαζικές διαδηλώσεις και συγκρούσεις διαδηλωτών με την αστυνομία στο κέντρο της Αθήνας κατά τις οποίες γίνονται επιθέσεις σε τράπεζες, πολυκαταστήματα και υπουργεία, πολιορκία της Βουλής στο Σύνταγμα, καταλήψεις δημόσιων κτιρίων, συγκρουσιακές πορείες και επιθέσεις σε κρατικούς-καπιταλιστικούς στόχους σε πολλές πόλεις.”*** [11]

Άλλες αναφορές που κυκλοφόρησαν στο διαδίκτυο, μαρτυρούν πόσο ακατάβλητη ήταν η εξαίσια προλεταριακή λύσσα, αλλά και πόσο στοχευμένη ήταν η βία της: ***“Όλοι μαζί με τις διαφορές μας γράφουμε ιστορία και συγκλονίζουμε όλο τον πλανήτη. Η εξέγερση αυτή όχι μόνο δεν θα σταματήσει αλλά προορίζεται να μεταλαμπαδευτεί σε όλη την Ευρώπη και σε όλη την υφήλιο. Σε αυτό το πλαίσιο είναι κατανοητός ο πανικός της εξουσίας Όμως τίποτα δεν συγχωρεί, τίποτα δεν δικαιολογεί, τίποτα δεν κάνει ανεκτό το απίστευτο πρωτοφανές όργιο βίας που αυτή καθημερινά και αδιάκοπα εξαπολύει. Πόσο μάλλον όταν αυτή η βία παραμένει χωρίς καταγραφή ή αφόρητα διαστρεβλωμένη από την ξεφτιλισμένη τηλεόραση. Σύντροφοι μας έχουν***

υποστεί απρόκλητους ξυλοδαρμούς,μαθητές χτυπιούνται ανελέητα,φασίστες στην επιθανάτια αγωνία τους βγάζουν ατιμώρητα τα όπλα τους, ασφαλίτες οργιάζουν ανεξέλεγκτα,μετανάστες απειλούνται οι ζωές τους αλλά για τα κανάλια υπάρχουν μόνο σπασμένα μαγαζιά και “εγκληματικό” πλιάτσικο. Για κακή τους τύχη τους έχουν απομείνει μόνο γηραλέες νοικοκυρές και λοιπά φοβισμένα ανθρωπάκια όπως και τα τελειωμένα φασιστοειδή. Η οργή μας και για αυτά δεν έχει όριο και στο εξής ας προσέχουν. Η Εξέγερση μετατρέπει το αδύνατο σε δυνατό, Είναι το όνειρο που ξυπνάει όταν ο προηγούμενος ατελείωτος εφιιάλτης τελειώνει. Γιατί σύντροφοι ήταν εφιιάλτης αυτό που ζούσαμε πριν στα Δυτικά προαστεία,στην Αθήνα,στον Κόσμο ολόκληρο. Μέσα σε μια άσχημη πνιγερή πόλη, να φτύνουμε καθημερινά τη μιζέρια μας να σκοτώνουμε τη φαντασία μας να φοβόμαστε τον διπλανό μας να μένουμε αβοήθητοι στην ανημπόρια μας να βομβαρδιζόμαστε από γιαλαντζί διαφημίσεις να νομίζουμε ότι αξίζουμε γι’αυτά που έχουμε και όχι για αυτά που είμαστε. Αλέξη σε ντρεπόμαστε εκεί που βρίσκεσαι γιατί χρειάστηκε το δικό σου αίμα για να ξυπνήσουμε από τον εφιιάλτη μας και να ζήσουμε το όνειρο της ζωής. Όμως αν εμείς σε ντρεπόμαστε,οι άλλοι τώρα σε τρέμουν με ένα τρόπο που παραλύει τα σωθικά τους. Πρώτα-πρώτα οι ασφαλίτες που μεταμφιέζονται σε εξεγερμένους για να απαγάγουν μαθητές στα μπουντρούμια της ασφάλειας. ΚΑΝΕΝΑ ΕΛΕΟΣ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ! ΑΠΟ ΜΑΣ ΔΕΝ ΜΠΟΥΡΟΥΝ ΝΑ ΚΡΥΦΤΟΥΝ, Έρχεται η τιμωρία τους και κανένα βαθύ κράτος δεν θα τους σώσει. Είστε εσείς που σπέρνετε τη χειρότερη κινδυνολογία,την ποταπή ηττοπάθεια,τον εξωφρενικό φόβο κι όλα αυτά για να γλιτώσετε το τομάρι σας. Δεν θα το γλιτώσετε! Δεν είστε όμως μόνο εσείς που κάνετε τα παραπάνω. ΟΛΑ τα κοινοβουλευτικά κόμματα ζουν την αγωνία τους και σκίζονται για να εκτονώσουν την εξέγερση. Οι μικροαστοί που δεν μπορούν να διανοηθούν τη ζωή τους χωρίς το μαγαζάκι τους, αφυδατωμένες υπάρξεις που ζουν μόνο για την είσπραξη χρήματος, ζουν και αυτοί τον υπαρξιακό τους φόβο. Δεν χρειάζεται να μας φοβούνται τόσο! Εκτός από αυτούς που ενεργά και ζετσίπωτα βοηθούν τη δολοφονική εξουσία, οι υπόλοιποι θα αφεθούν στην αβάσταχτη μιζέρια τους. Και μπράβο στους μικροαστούς που υπερβήκαν τους εαυτούς τους και συμμετείχαν στα γεγονότα από τη σωστή πλευρά. Όσο κι αν αποσιωπάται δεν είναι λίγοι! Όμως αρκετά γράψαμε για τη μικροαστική τάξη... Η ιστορία γράφεται τώρα από άλλες δυνάμεις και αυτές οι δυνάμεις θα ενισχύσουν συντριπτικά την παρουσία τους τις επόμενες μέρες. Μετά από 6 μέρες κολοσσιαίων συγκρούσεων ΣΗΜΕΡΑ ξεκινά μοιραία ο δεύτερος γύρος με νέες κορυφώσεις,νέα ορόσημα,νέες ανατάσεις. ΣΗΜΕΡΑ είναι το νέο ραντεβού της ιστορίας στις 12 το μεσημέρι στα Προπύλαια. Εκεί θα είναι οι μαθητές που έχουν υποστεί τη χειρότερη αστυνομική βία. εκεί θα είναι οι εξεγερμένοι φοιτητές του 2006-2007. εκεί θα είναι οι άνεργοι που πάλευαν χρόνια με την κατάθλιψη και την ταπείνωση. εκεί θα είναι οι εργάτες που θα λουφάρουν από τη δουλειά τους και που τις τελευταίες μέρες βλέπουν με άλλο τσαμπουκά το αφεντικό τους. εκεί θα είναι οι μετανάστες που για χρόνια ξέρον ήδη τί σημαίνει χούντα. εκεί θα είμαστε και μεις από τα δυτικά προάστια και που για δεκαετίες σπαρασσόμασταν από τους πιο γελοίους τοπικισμούς. ΕΚΕΙ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ” [12]

[...] (Στμ* στο σημείο αυτό παρακάμψαμε ένα εκτενές κομμάτι της ανάλυσης που επικρίνει ακόλουθο μέρος της άνωθεν προκήρυξης μιας και καθώς αυτή δε διαδραμάτισε κάποιον ιδιαίτερο ρόλο στα γεγονότα στην Ελλάδα, μια τέτοια εμβάθυνση ήταν κουραστική και κάπως αποπροσανατολιστική)

Σ' αυτήν την ιστορική εποχή των τόσο ισχυρών διαχωρισμών στο εσωτερικό του προλεταριακού κινήματος, το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό των αγώνων στην Ελλάδα, όπως αναφέραμε νωρίτερα, είναι η δύναμη που επιδεικνύει το κίνημα στο να υπερπηδά όλους τους διαχωρισμούς και τις διαιρέσεις που παίζουν κρίσιμο ρόλο για την αστική κυριαρχία. Ενάντια στο καθιερωμένο σνομπάρισμα, ενάντια στο ρατσισμό που είναι έμφυτος στον καπιταλισμό, ενάντια στους νοικοκυραίους-ευηπόληπτους πολίτες, το προλεταριάτο έβαλε πλάτη για την υπεράσπιση των δικών του συμφερόντων, πίσω από τους κρατούμενους, τους μετανάστες, της νεολαίας και όλων των κομματιών του που συνήθως απομονώνονται. Συνήθως αντιμετώπιζαν το καθένα ξεχωριστά τις συνασπισμένες δυνάμεις της αστικής τάξης, τον Δεκέμβρη όμως ενώθηκαν και βγήκαν μαζί στους δρόμους, ανάβοντας μια φωτιά που οι λάμψη της έγινε αντικείμενο θαυμασμού από προλεταρίου σε όλο τον κόσμο.

Μακράν του να κλείσουν τα μάτια μπροστά στο πρόβλημα του ρατσισμού και των άλλων διαχωρισμών που πάντοτε χρησιμοποιούνται για τη διατήρηση της καπιταλιστική κυριαρχίας και καταπίεσης, [13] το κίνημα αντιμετώπισε ως έχει, και πολλές συζητήσεις και προκηρύξεις αναφέρονται στο ζήτημα των μεταναστών και των ξένων. Η ταξική συνείδηση επιβεβαιώθηκε ενάντια στις πάντοτε παρούσες διαιρέσεις, και οι πρωταγωνιστές έκαναν ξεκάθαρο ότι μάχονται πλάι-πλάι με τους ντόπιους προλετάριους όπως επίσης με τους μετανάστες και τους πρόσφυγες.

“...Μέσα στα πλαίσια της γενικότερης κινητοποίησης, με ατμομηχανή τα μαθητικά συλλαλητήρια, υπάρχει και μια μαζική συμμετοχή της δεύτερης γενιάς των μεταναστών και αρκετών προσφύγων. Οι πρόσφυγες κατεβαίνουν μεμονωμένα, χωρίς κάποια ιδιαίτερη οργάνωση, με έναν αυθορμητισμό και με μια ορμή που χαρακτηρίζει τις κινητοποιήσεις τους. Αυτή τη στιγμή, είναι το πιο μαχητικό κομμάτι των ξένων στην Ελλάδα. Έτσι κι αλλιώς, είναι πολύ λίγα αυτά που έχουν να χάσουν. Τα παιδιά των μεταναστών κινητοποιούνται μαζικά και δυναμικά κυρίως μέσα στα πλαίσια των σχολικών και φοιτητικών δράσεων ή μέσα από τις οργανώσεις της αριστεράς και της άκρας αριστεράς. Είναι και το πιο ενταγμένο κομμάτι των μεταναστών, το πιο θαρραλέο. Δεν είναι σαν τους γονείς τους, που ήρθαν με σκυμμένο το κεφάλι σαν να ζητιανεύανε ένα κομμάτι ψωμί. Είναι μέρος της ελληνικής κοινωνίας, καθώς δεν γνώρισαν άλλη. Δεν ζητιανεύουν κάτι, διεκδικούν δυναμικά να είναι ισότιμοι με τους Έλληνες συμμαθητές τους. Ισότιμοι στα δικαιώματα, στο δρόμο, στα όνειρα. Για μας, τους οργανωμένους, είναι ένας δεύτερος γαλλικός Νοέμβρης του 2005. Δεν είχαμε ποτέ αυταπάτες ότι, όταν η οργή του κόσμου ξεχειλίζει, θα μπορούσαμε να την κατευθύνουμε. Παρά τους αγώνες που έχουμε δώσει όλα αυτά τα χρόνια, ποτέ δεν μπορέσαμε να πετύχουμε τέτοιες μαζικές αντιδράσεις. Τώρα είναι η ώρα να μιλήσουν οι δρόμοι. Η κραυγή που ακούγεται είναι για τα 18 χρόνια βίας, καταπίεσης, εκμετάλλευσης, εξευτελισμού. Αυτές οι μέρες είναι και δικές μας. Αυτές οι μέρες είναι για τους εκατοντάδες μετανάστες και πρόσφυγες, δολοφονημένους στα σύνορα, στα τμήματα, στους χώρους εργασίας. Είναι για τους δολοφονημένους από μπάτσους ή αβαντακισμένους πολίτες. Είναι για τους δολοφονημένους επειδή πέρασαν τα σύνορα, επειδή δούλεψαν σαν σκυλιά, επειδή δεν σκύψανε το κεφάλι, για το τίποτα. Είναι για τον Γκραμόζ Παλούσι, τον Λουάν Μπερντελίμα, τον Εντισόν Γιάχαϊ, τον Τόνι Ονόυχα, τον Αμπντουρακίμ Ιντρίζ, τον Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ και τόσους άλλους που δεν ξεχάσαμε. Αυτές οι μέρες είναι για την καθημερινή αστυνομική βία που έχει μείνει αναπάντητη, ατιμώρητη. Είναι για τον εξευτελισμό στα σύνορα, στα κέντρα αλλοδαπών που συνεχίζεται ακόμα. Είναι για τις κατάφωρες αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων, για τους μετανάστες και

πρόσφυγες που είναι άδικα στις φυλακές, για τη δικαιοσύνη που μας στερήθηκε. Ακόμα και τώρα, στις μέρες και νύχτες του ξεσηκωμού, οι μετανάστες πληρώνουν βαρύ τίμημα με επιθέσεις ακροδεξιών και μπάτσων, με απελάσεις και ποινές φυλάκισης που τα δικαστήρια μοιράζουν με χριστιανική αγάπη σε εμάς τους άπιστους. Αυτές οι μέρες είναι για την εκμετάλλευση που συνεχίζεται αμείωτη για 18 χρόνια. Είναι για τους αγώνες που δεν ξεχάστηκαν στους κάμπους στο Βόλο, στα ολυμπιακά έργα, στην Αμαλιάδα. Είναι για τον ιδρώτα και το αίμα των γονιών μας, για τη μαύρη εργασία, τα ατελείωτα ωράρια. Είναι για τα παράβολα, τα πρόστιμα, τα ένσημα που πληρώνουμε και δεν θα μας αναγνωριστούν ποτέ. Είναι για τα χαρτιά που θα κωνηγάμε μια ζωή σαν να είναι λαχείο. Αυτές οι μέρες είναι για το τίμημα που πληρώνουμε απλά για να υπάρχουμε, να αναπνέουμε. Είναι για όσες φορές σφίξαμε τα δόντια, για τις προσβολές που ανεχτήκαμε, τις ήττες που χρεωθήκαμε. Είναι για όσες φορές δεν αντιδράσαμε, ενώ είχαμε όλους τους λόγους του κόσμου. Είναι για όσες φορές αντιδράσαμε και ήμασταν μόνοι, γιατί ο θάνατος και η οργή μας δεν χώραγε σε σχήματα, δεν έφερνε ψήφους, δεν πουλούσε στα δελτία των 8. Αυτές οι μέρες είναι όλων των περιθωριακών, των αποκλεισμένων, των ανθρώπων με τα δύσκολα ονόματα και τις άγνωστες ιστορίες. Είναι για όσους πεθαίνουν καθημερινά στο Αιγαίο και στον Έβρο, για όσους δολοφονούνται στα σύνορα ή στην Πέτρον Ράλλη, είναι των τσιγγάνων στο Ζεφύρι, των ναρκομανών στα Εξάρχεια. Αυτές οι μέρες είναι των παιδιών της Μεσολογγίου, των ανένταχτων, των ανεξέλεγκτων μαθητών. Χάρη στον Αλέξη αυτές οι μέρες είναι όλων μας.”[14]

Μέσα απ’ αυτές τις κουβέντες, δημοσιευμένες στην Ευρώπη, το ιστορικό κέντρο της αποικιοκρατίας και του ρατσισμού, ο αγώνας των προλεταρίων στην Ελλάδα, διακηρύσσει το διεθνισμό του προλεταριάτου ως τάξη. Η αντίθεση μεταξύ του παρόντος και του μελλοντικού κόσμου δε θα μπορούσε να είναι πιο σαφής, μεταξύ του κόσμου του κεφαλαίου και του ρατσισμού, των πολέμων, της σκλαβιάς και των σφαγών και μιας κοινωνίας απηλλαγμένης απ’ την απανθρωπιά, που μπορεί να πετύχει το προλεταριάτο και ο επαναστατικός αγώνας του.

Είναι αλήθεια ότι, όπως συχνά στο παρελθόν, το κίνημα ξεκίνησε από συγκεκριμένα κομμάτια του προλεταριάτου. Όπως μαρτυρούν οι διαδηλωτές, όταν τα πράγματα πήραν μια ριζοσπαστική τροχιά μετά τη δολοφονία, οι δρόμοι ήταν γεμάτοι κυρίως με νεολαίους, σχεδόν παιδιά (αυτό το γεγονός υπήρξε επίσης στη Γαλλία, στις προαστιακές ταραχές και τον αγώνα κατά του CPE). Φυσικά, όπως πάντα, οι πρωταγωνιστές το βλέπουν αυτό σαν πρόβλημα, αλλά η συνέχεια και η γενίκευση (συμπεριλαμβανομένης της γεωγραφικής) του αγώνα τελικά το ξεπερνούν. Τέτοια επανοικειποίηση του εαυτού του ως τάξη από το προλεταριάτο, παρήγαγε μια ενδιαφέρουσα ανταλλαγή προκηρύξεων μεταξύ γενεών. Δίνουμε έμφαση εδώ σε μερικά στοιχεία αυτών, ιδιαίτερα σε μια βαθιά και δημιουργικής κριτικής του κομφορμισμού των ενηλίκων -δηλαδή των γονέων τους- από μερικά “παιδιά”. Ακολουθεί το γράμμα μερικών συμμαθητών του Αλέξη, που κυκλοφόρησαν στην κηδεία του:

“ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΝΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΟΣΜΟ!

ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ

Δεν είμαστε τρομοκράτες, «κουκουλοφόροι», «γνωστοί-άγνωστοι»,

ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ!

Αυτοί, οι γνωστοί-άγνωστοι....

Κάνουμε όνειρα – μη σκοτώνετε τα όνειρά μας!

Έχουμε ορμή – μη σταματάτε την ορμή μας.

ΘΥΜΗΘΕΙΤΕ!

Κάποτε ήσασταν νέοι κι εσείς.

*Τώρα κυνηγάτε το χρήμα, νοιάζεστε μόνο για τη «βιτρίνα»,
παχύνετε, караφλιάσατε,*

ΞΕΧΑΣΑΤΕ!

Περιμέναμε να μας υποστηρίξετε,

Περιμέναμε να ενδιαφερθείτε,

να μας κάνετε μια φορά κι εσείς περήφανους.

ΜΑΤΑΙΑ!

*Ζείτε ψεύτικες ζωές, έχετε σκύψει το κεφάλι,
έχετε κατεβάσει τα παντελόνια και περιμένετε
τη μέρα που θα πεθάνετε.*

Δε φαντάζεστε, δεν ερωτεύεστε, δεν δημιουργείτε!

Μόνο πουλάτε κι αγοράζετε.

ΥΛΗ ΠΑΝΤΟΥ – ΑΓΑΠΗ ΠΟΥΘΕΝΑ – ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΥΘΕΝΑ

Που είναι οι γονείς; Που είναι οι καλλιτέχνες;

Γιατί δε βγαίνουν έξω να μας προστατέψουν;

ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ! ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Υ.Γ.: Μη μας ρίχνετε άλλα δακρυγόνα

ΕΜΕΙΣ κλαίμε κι από μόνοι μας...“

Το γράμμα κυκλοφόρησε αρκετά, στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό, και προφανώς αρκετοί δεν μπορούσαν να απαξιώσουν τους συγγραφείς του, αλλά υπήρξε επίσης κι ένας αριθμός απαντήσεων που συμφωνούσαν με όλη τους την καρδιά, καλώντας όλους τους προλεταρίους να μπουν στη μάχη, κι αυτό θέλουμε να το κρατήσουμε. [15]

Φυσικά, όπως και σε άλλες περιπτώσεις, ορισμένα κομμάτια του προλεταριάτου δεν κατάφεραν να δράσουν, κολλημένα μπροστά απ’ τις τηλεοράσεις τους και καταπίνοντας αμάσητα τα ιδεολογικά δηλητήρια που παράγουν “φιλήσυχους πολίτες”. Θα υπάρχουν πάντοτε προλετάριοι που θα προδίδουν την τάξη τους, και θα δρουν ως σιωπηλοί συνένοχοι της ίδιας της καταπίεσής τους, όπως τονίζουν και στο γράμμα τους τα “παιδιά”. Δεν ήταν άλλωστε οι αστοί που βγήκαν να καταστείλουν και να δολοφονήσουν τους αγωνιζόμενους προλεταρίους. Οι αστοί τα είχαν χαμένα απ’ το φόβο τους. Η ταξική κυριαρχία βασίζεται στην ικανότητα της κυρίαρχης τάξης να στρατολογεί μέρος των προλεταρίων προκειμένου να καταπιέζουν τους υπόλοιπους.

Στην Ελλάδα, όπως είδαμε, οι πρωταγωνιστές όχι μόνο κατήγγειλαν διεθνώς τους φιλήσυχους πολίτες, αλλά επίσης τον καθένα που παραμένει “ουδέτερος”, ή που δεν μπορεί να ξεφύγει από τις φιλειρηνικές διαδηλώσεις που οργάνωσε η αριστερά και τα συνδικάτα.

“Το εξεγερσιακό πάρτυ το παρακολουθούν χωρίς να συμμετέχουν, αλλά μέχρι στιγμής και χωρίς να καλούν την αστυνομία να το διαλύσει, οι ιδιοκτήτες του εμπορεύματος εργατική-δύναμη που το είχαν επενδύσει στο χρηματιστήριο της κοινωνικής ασφάλειας και της προσδοκίας εξόδου των απογόνων τους από την μισθωτή σχέση. Με την αντικατάσταση της κοινωνικής ασφάλειας από την αστυνομική ασφάλεια και την κατάρρευση του χρηματιστηρίου της ταξικής

κινητικότητας, πολλοί/ες εργαζόμενοι/ες σπρώχνονται σε μια (σημαντική κοινωνικά) ηθική δικαιολόγηση του νεοαλαϊστικού ξεσπάσματος υπό το βάρος του καταρρέοντος σύμπαντος της μικροαστικής ιδεολογίας και της κρατικής ύβρεως, χωρίς ακόμα να στρατεύονται ενεργά στην επίθεση εναντίον αυτού του δολοφονικού κόσμου. Επιμένουν να σέρνουν το κουφάρι τους σε τριμηνιαίες λιτανείες των εργατοπατέρων και να υπερασπίζονται μια θλιβερή συντεχνιακή ηττοπάθεια απέναντι στην ορμητική ταξική επιθετικότητα που ξεπροβάλλει. Αυτοί οι δυο κόσμοι συναντήθηκαν την Δεύτερα 08/12 στον δρόμο και λαμπάδιασε όλη η χώρα. Ο κόσμος της συντεχνιακής ηττοπάθειας κατέβηκε στον δρόμο για να υπερασπιστεί το δημοκρατικό δικαίωμα των διαχωρισμένων ρόλων του πολίτη, του εργάτη, του καταναλωτή να διαμαρτύρονται χωρίς να πυροβολούνται. Δίπλα αλλά τόσο μακριά από την ψευδό-κοινότητα των ατομικότητων, ο κόσμος της ταξικής επιθετικότητας κατέβηκε στο πεζοδρόμιο με την μορφή οργανωμένων «συμμοριών» που σπάνε, καίνε, λεηλατούν και ξηλώνουν οδοστρώματα για να πετροβολήσουν τους δολοφόνους. Ο πρώτος κόσμος, (όπως τουλάχιστον εκφράζεται από την πολιτική των εργατοπατέρων) τρόμαξε τόσο από την παρουσία του δεύτερου, που την Τετάρτη 10/12 προσπάθησε να διαδηλώσει χωρίς την ενοχλητική παρουσία των «μιασμάτων». Το δίλημμα πάντως για το πώς κατεβαίνουμε στον δρόμο έχει τεθεί: Ή με την δημοκρατική καβάτζα του πολίτη ή με την συγκρουσιακή αλληλεγγύη της παρέας, του επιθετικού μπλοκ, της πορείας που υπερασπίζεται την ύπαρξη του καθενός με «ντου» και οδοφράγματα.» [16]

Μεγάλο μέρος του κινηματικού λόγου καταγγέλλει, δίκαια και επιθετικά, όλους αυτούς που, παρόλο που σοκαρίστηκαν με τη δολοφονία του Αλέξη και διαδήλωσαν ειρηνικά στους δρόμους, υποκύπτουν ολικά στην κυρίαρχη ιδεολογία και συνεργάζονται με την κυρίαρχη τάξη σε καθημερινή βάση.

Τα κομμάτια του προλεταριάτου με τις πιο σίγουρες δουλειές, και τα οποία συχνά απολαμβάνουν μια υψηλή συνδικαλιστική προστασία, είναι συχνά τα πιο συντηρητικά. Σε μεγάλο μέρος, αποτελούν, με τις ιδέες και τις αυταπάτες τους, ένα εμπόδιο για την προλεταριακή αλληλεγγύη και μαχητικότητα. Πέρα απ' αυτούς που στην πραγματικότητα απολαμβάνουν μια "προνομιούχο" θέση μέσα στον παραγωγικό ιστό, ο μέσος φιλήσυχος πολίτης είναι θέση-κλειδί της αντεπανάστασης. Τα αριστερά αστικά κόμματα παίζουν καίριο ρόλο στην κατασκευή της ιδεολογίας του. Στην Ελλάδα, όπως και σε άλλες χώρες, αυτά τα κόμματα είναι βαθιά ριζωμένα στους παραπάνω τομείς και συχνά παίρνουν διακριτή θέση ενάντια στον κομμουνιστικό αγώνα. Η κατάληψη του κτιρίου της ΓΣΕΕ από την Γενική Συνέλευση Εξεγερμένων Εργατών αποτέλεσε μια εξαιρετική πράξη αποκήρυξης της χειραγώγησης αυτού του αριστερού αντεπαναστατικού ρόλου των συνδικάτων. Πέρα από την απλή κατάληψη του κτιρίου, είχε υψηλή συμβολική αξία για τον αγώνα ενάντια στο συνδικαλιστικό γραφειοκρατικό σύμπλεγμα, όπως τονίζεται στην παρακάτω προκήρυξη:

“Να στηλιτεύσουμε και να αποκαλύψουμε το ρόλο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας στην υπονόμευση της εξέγερσης και όχι μόνο. Η γσεε και όλος ο συνδικαλιστικός μηχανισμός, που τη στηρίζει, δεκαετίες τώρα, υπονομεύουν αγώνες, παζαρεύουν την εργατική μας δύναμη για ψίχουλα, διαιωνίζοντας το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της μισθωτής σκλαβιάς. Ενδεικτική είναι η στάση τους την προηγούμενη Τετάρτη που ακυρώνοντας την προγραμματισμένη απεργιακή πορεία περιορίστηκε στην οργάνωση μιας σύντομης συγκέντρωσης στο Σύνταγμα φροντίζοντας παράλληλα να διώξει τον κόσμο άρον-άρον από την πλατεία μην τυχόν μολυνθούν οι συγκεντρωμένοι από τον ιό της εξέγερσης.” [17]

Ωστόσο, στη διάρκεια αυτής της θαρραλέας άμεσης δράσης, δυο κλασσικές τάσεις ήρθαν αντιμέτωπες όπως παντού και πάντοτε: απ' την μια υπήρχε η αριστερή της σοσιαλδημοκρατίας που απλώς κριτικάρει την συνδικαλιστική γραφειοκρατία, κι απ' την άλλη αυτοί που επιμένουν να φτάσουν στη ρίζα του προβλήματος, ενώ ασκούν κριτική σε ολόκληρη τη λειτουργία των συνδικάτων, ως οργανικά στοιχεία της καπιταλιστικής κυριαρχίας:

“Από το ξεκίνημα ήδη ήταν φανερό ότι υπήρχαν δυο τάσεις στο εσωτερικό της κατάληψης -άσχετα του πόσο καθαρά αρθρώνονταν: μια εργατίστικη, που ήθελε να χρησιμοποιήσει την κατάληψη ως ένα σύμβολο για να ασκήσει κριτική στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και να προάγει την ιδέα ενός ανεξάρτητου από πολιτικές επιρροές συνδικαλισμού βάσης, και μιας προλεταριακής, που ήθελε να επιτεθεί σε έναν ακόμη θεσμό της καπιταλιστικής κοινωνίας, κριτικάροντας τον συνδικαλισμό και χρησιμοποιώντας το μέρος για τη δημιουργία μιας ακόμη κοινότητας αγώνα στα πλαίσια της γενικής αναταραχής” [18]

Προφανώς, οι συνδικαλιστές και τα SS τους δεν μπορούσαν να επιτρέψουν μια τέτοια προσβολή από το επαναστατημένο προλεταριάτο. Την ίδια μέρα, προσπάθησαν να ανακαταλάβουν τον χώρο με τη βία. Προκειμένου να το πετύχουν επιστράτευσαν πάνω από 50 τραμπούκους που προσπάθησαν να πετάξουν έξω τους καταληψίες, όμως οι τελευταίοι αντιστάθηκαν και χάρη στους καταληψίες της ΑΣΟΕΕ (το πανεπιστήμιο οικονομικών της Αθήνας), κατάφεραν να ακυρώσουν την έξωση. Ούτως ώστε να υπερασπιστούν την κατάληψη, μετά από καλέσματα μαζεύτηκαν μέσα σε λίγες ώρες πάνω από 800 άτομα.

Παρ' όλες αυτές τις προσπάθειες πρέπει να ομολογήσουμε ότι οι δυνάμεις του εχθρού ήταν πετυχημένες, κι αυτό καθώς από τα μεγάλα πλήθη προλεταρίων που μάχονταν στους δρόμους εκείνες τις μέρες, ήταν λίγοι αυτοί που είχαν καθαρά ξεκόψει από τη συνδικαλιστική χειραγώγηση. Οι πολλοί εργάτες της βαριάς βιομηχανίας ήταν μάλλον θεατές παρά πρωταγωνιστές, αποτυγχάνοντας να πάρουν στα χέρια τους τον αγώνα των συντρόφων τους που βρίσκονταν στην πρωτοπορεία και τους καλούσαν να ενωθούν μαζί τους. το γεγονός αυτό αναδεικνύει έναν σημαντικό περιορισμό του αγώνα. Ωστόσο, όσο η κρίση βαθαίνει, ακόμα και η εργασιακή σταθερότητα, που είναι τόσο κεντρικής σημασίας στη διασφάλιση του κομφορμισμού, αρχίζει να τρίζει. Τότε, οι προλετάριοι των μεγάλων εταιριών καταλήγουν να διαρρηγνύουν τα δεσμά της συνδικαλιστικής χειραγώγησης (κι εξίσου της σοσιαλδημοκρατίας εν γένει) και μπορούν να παίξουν έναν βασικό ρόλο στον αγώνα. Παρεπιμπτόντως, μας φαίνεται σκόπιμο να κάνουμε μια σύγκριση με την προλεταριακή εξέγερση στην Αργεντινή το 2001/2, όταν η κρίση έφτασε σε τέτοια επίπεδα που ακόμα κι αυτά τα κομμάτια βγήκαν στους δρόμους, κάτι που γενικά δεν έγινε στην Ελλάδα. Στην πραγματικότητα, ο καπιταλισμός δεν έχει εξαπολύσει ακόμα στην Ευρώπη μια τέτοια καταμέτωπη επίθεση σ' αυτούς τους τομείς, οι οποίοι για την ώρα καθιστούν τα Κράτη (και ειδικά τα συνδικάτα τους) ικανά να συνεχίσουν να κρατούν διαιρεμένο το προλεταριάτο. Παρά τα όσα είναι γνωστά σήμερα ως “κρίση”, η καπιταλιστική καταστροφή στην Ευρώπη, χτύπησε πρωταρχικά τα πιο αδύναμα στρώματα του προλεταριάτου (τους νέους, μετανάστες, μετανάστες χωρίς χαρτιά, και περιθωριοποιημένους-επισφαλείς ανθρώπους). Κατά συνέπεια, αυτοί αποτέλεσαν την αιχμή του δόρατος όλων των κύριων αγώνων σ' αυτήν την ήπειρο. Αυτό ενδεχομένως είναι ένας λόγος για την διαφορά στα χαρακτηριστικά του αγώνα στην Αργεντινή. Στην Ελλάδα, κρίνοντας από το ξέσπασμα και το εξεγερσιακό μοτίβο, το κίνημα φαίνεται να βγάζει όλες του τις δυνάμεις στην πρώτη γραμμή. Στην Αργεντινή, το κίνημα κράτησε πολύ περισσότερο, αλλά παρέμεινε και πολύ ισχυρότερη η μόλυνσή του απ' όλες τις πολιτικές αυταπάτες (κοινοβουλευτισμός, κλασσικός ρεφορμισμός, αργεντινές σημαίες κλπ)

και πάνω απ' όλα απ' τις διαχειριστικές τακτικές (αυτοδιαχείριση, παραγωγικές κοπερατίβες απ' τους ανέργους κλπ). Αυτές οι αδυναμίες ήταν ο κύριος εσωτερικός παράγοντας ρευστοποίησης του κινήματος. Στην Ελλάδα, η ιδεολογία που πλασάρει ο Negri (ή ο Holloway) ή ακόμα ο πιο μοδάτος Comandante Marcos, που θέλουν να αλλάξουμε τον κόσμο χωρίς να θέτουμε ζήτημα εξουσίας, ελάχιστα επιρραάζουν το κίνημα. Εδώ, το κίνημα απέστειλε ανοιχτή πρόκληση στην άρχουσα τάξη (στο στυλ της Αργεντινής “Que se vayan todos!=Να φύγουν όλοι!). Κατέφασκε θαρραλέα στους εξεγερσιακούς του στόχους και έχασε το παιχνίδι τελικά μόνο από την απομόνωσή του, με άλλα λόγια, από το γεγονός ότι χωρίς το προλεταριάτο άλλων χωρών να μπει στον αγώνα (τουλάχιστον των άλλων Ευρωπαϊκών χωρών), δε θα μπορούσε τίποτα να πάει πολύ παραπέρα.

Κι εδώ επίσης τα πρωτοπόρα τμήματά του επέδειξαν ιδιαίτερη διαύγεια: “Ξέρουμε πως ήρθε η ώρα να σκεφτούμε στρατηγικά. Στην εποχή της αυτοκρατορίας ξέρουμε πως η συνθήκη για μια νικηφόρα εξέγερση είναι το γεγονός ότι εξαπλώνεται, τουλάχιστον σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Τα τελευταία χρόνια είδαμε και μάθαμε: Οι σύνοδοι κορυφής, τα φοιτητικά και οι εξεγερση στα γκέτο της Γαλλίας, το No-Tav κίνημα στην Ιταλία, η κομμούνα της Οαχάκα, η επιθετική υπεράσπιση της κατάληψης Ungdomshuset στην Κοπενγκάγη, οι συγκρούσεις ενάντια στο εθνικό συνέδριο των δημοκρατικών στις Η.Π.Α. και η λίστα συνεχίζεται. Γεννημένοι μέσα στην καταστροφή, είμαστε τα παιδιά κάθε κρίσης: πολιτικής, κοινωνικής, οικονομικής, οικολογικής. Ξέρουμε πως αυτός ο κόσμος είναι ένα αδιέξοδο. Θα πρέπει να είσαι τρελλός για να κρατιέσαι από τα ερείπιά του. Θα πρέπει να είσαι σοφός αν αυτοοργανώνεσαι.”

Τα καλέσματα απ' την Ελλάδα εξαπλώθηκαν εγείροντας αλληλεγγύη με την προλεταριακή εξέγερση στην Ελλάδα, στα πέρατα του κόσμου: ***“Τα γεγονότα που ξέσπασαν αμέσως μετά τη δολοφονία, ξεσήκωσαν ένα κύμα διεθνούς κινητοποίησης στη μνήμη του Αλέξανδρου και σε αλληλεγγύη με τους εξεγερμένους που μάχονται στους δρόμους εμπνέοντας την αντεπίθεση στον ολοκληρωτισμό της δημοκρατίας. Συγκεντρώσεις, πορείες, συμβολικές επιθέσεις σε ελληνικά προξενεία έχουν πραγματοποιηθεί σε πόλεις της Κύπρου, της Γερμανίας, της Ισπανίας, της Δανίας, της Ολλανδίας, της Μ. Βρετανίας, στην Ιρλανδία, την Ελβετία, την Κροατία, την Αυστραλία, την Σλοβακία, τη Ρωσία, τη Βουλγαρία, το Βέλγιο, την Ιταλία, τη Γαλλία, την Πολωνία, τις ΗΠΑ, την Τουρκία, την Αργεντινή, τη Χιλή και αλλού.”***
[20]

Σημειώθηκαν πολύ περισσότερες δηλώσεις και δράσεις αλληλεγγύης απ' ότι για άλλες περιπτώσεις εξέγερσης τα τελευταία χρόνια. Ελπίζουμε αυτό να είναι ένα σημάδι του ότι όσο υπνωτισμένο και να είναι το προλεταριάτο, η σύγχρονη καταστροφική κατάσταση της αστικής κοινωνίας και η επίθεση των προλεταρίων στην Ελλάδα υπήρξαν ένα ζωτικό ταρακούνημα που ξεκινά να το ξυπνά (όπως πολύ καλά καταλαβαίνει η μπουρζουαζία). Έχουμε φτάσει προς το τέλος της ταξικής ασυνειδησίας, σε ένα σημείο που κανείς δε θα μπορεί να μένει πια αδιάφορος απέναντι στην καθημερινή καταστροφή και σ' αυτόν τον πολύτιμο αγώνα ενάντια στο σύστημα;

Φυσικά, αυτές οι διεθνείς άμεσες δράσεις πρέπει να εκληφθούν ως πρότυπα και να ανταπαρεθούν στις αστικές αριστερές καρικατούρες αλληλεγγύης (που στην πραγματικότητα προσπαθούν να μιμηθούν και να αποτρέψουν την αυθεντική αλληλεγγύη) που ενθαρρύνουν φιλειρηνικές διαδηλώσεις, συλλογές υπογραφών, ακίνδυνα χάπενινγκς, ή ανθρωπιστικού/φιλανθρωπικού ύφους εκστρατείες.

Είναι αναγκαιότητα να υπενθυμίσουμε ότι μια πραγματική, ισχυρή και οργανωμένη ταξική αλληλεγγύη ακόμα δεν υπάρχει, κι ότι μπορούμε να κάνουμε εμείς, οι προλετάριοι απ' τα διάφορα μέρη του κόσμου για να υποστηρίξουμε ένα τόσο εξαιρετικό κίνημα όπως αυτό, είναι ακόμα εντελώς ανεπαρκές.

Μια απ' τις μεγαλύτερες δυσκολίες για το προλεταριάτο παντού στον κόσμο είναι το “Τί να κάνουμε;” για να βγάλουμε τους αιχμαλωτισμένους συντρόφους μας απ' τα χέρια της καταστολής μετά από κάθε μικρή αντιπαράθεση ή μεγάλη μάχη. Στον παρόντα διεθνή συσχετισμό δυνάμεων, είναι προφανές ότι το προλεταριάτο είναι στ' αλήθεια ανίκανο να αναλάβει αυτήν την αναγκαιότητα σε ταξική βάση. Η αδυναμία του να επιβάλλει την απελευθέρωση των φυλακισμένων συντρόφων μέσα από άμεσες δράσεις και ανοιχτή αντιπαράθεση είναι ένα στοιχείο διαρκούς εκβιασμού, το οποίο η δημοκρατία και τα όργανά της πάντα ρίχνουν στο παιχνίδι ώστε να μας γονατίσουν, να μας καταστήσουν απομονωμένα άτομα απέναντι στο κράτος, εξατομικευμένους πολίτες ενάντια σ' ένα ολόκληρο νομικό σύστημα, στο οποίο δεν υπάρχει καμιά άλλη “υπεράσπιση” από την ατομική εναπόθεση στους νόμους, και η “αλληλεγγύη” περιορίζεται στην αποστολή υλικής βοήθειας για να αντέξει κανείς στη φυλακή, στη δίκη και να πληρώσει τον δικηγόρο... Αυτή η πονηρή συζήτηση στο πως μπορούμε να αντιμετωπίσουμε μια τέτοια επιτακτική κατάσταση δεν πρέπει να μας θαμπώνει απ' το γεγονός ότι η μπουρζουαζία εξασκεί τη δικτατορία της όχι μόνο όταν φυλακίζει συντρόφους αλλά επίσης όταν επιβάλλει με τη βία της τους νόμους και μας καθλώνει σε μια αμυντική νομικίστικη στάση. Τα δικαιώματα του πολίτη, που τόσο πολύ διαφημίζονται απ' τους εχθρούς μας, πάντοτε περιλαμβάνουν αυτό το στοιχείο κρατικού τρόμου που χρησιμοποιείται προκειμένου να αντιπαρατίθεται με βία στην οργάνωση του προλεταριάτου.

Όμως, όπως ήδη αναπτύξαμε, όσο σημαντική και εμπνευστική κι αν είναι η άμεση δράση του διεθνούς προλεταριάτου σε αλληλεγγύη με τον αγώνα του προλεταριάτου σε μια περιοχή, η αυθεντική αλληλεγγύη είναι η ένταση του αγώνα ενάντια στην αστική τάξη οπουδήποτε βρισκόμαστε. Η ύστατη έκφραση αλληλεγγύης θα είναι όταν το προλεταριάτο απ' όλα τα μέρη της γης, θα βγει ταυτόχρονα στους δρόμους και θα αντιμετωπίσει τον έναν και κοινό εχθρό. Μόνο τότε η κοινωνική επανάσταση θα είναι εφικτή, όπως εκφράζεται από πολλές διεθνιστικές ομάδες.

“Σύντροφοι, ας ακολουθήσουμε το παράδειγμα των αδερφών μας στην Ελλάδα που φτύνουν κάθε δημοκρατική απόπειρα αφομοίωσης. Ας πάψουμε να πιστεύουμε στα ψέμματα με τα οποία μας ξεγελάνε. Όλοι οι πολιτικοί, της κυβέρνησης ή της αντιπολίτευσης, αριστεροί ή δεξιοί, οι δυνάμεις καταστολής, οι δημοσιογράφοι και όσοι μιλάνε εκ μέρους του κεφαλαίου... Όλοι τους είναι τα πρόσωπα του καπιταλιστικού κτήνους: εργαλεία, ανταλλακτικά, ψευτο-αντιπολιτεύσεις με σκοπό να μας τσακίσουν. Είναι ολόκληρος ο κόσμος που θέλουμε ν' αλλάξουμε συθέμελα, και γι αυτό δεν μπορούμε να βασιστούμε παρά μόνο στους εαυτούς μας, καθώς οργανωνόμαστε έξω κι ενάντια στα όργανα του κράτους (κόμματα, συνδικάτα, ΜΚΟ κλπ), σπάζοντας τις διαιρέσεις που θέλουν να μας επιβάλλουν (νέα γενιά vs μεγάλων, εργάτες vs φοιτητών, μετανάστες vs ντόπιων κλπ)” [21]

Από το Ροζάριο της Αργεντινής επιβεβαιώνεται η ίδια θέση, που συνίσταται στο να βάζουμε μπροστά την πραγματική αλληλεγγύη στον αγώνα παντού ενάντια στον καπιταλισμό, στο να αντιμετωπίζουμε την “δική μας” αστική τάξη:

“Γιατί να αντιδράσουμε ενόψει αυτών των γεγονότων που λαμβάνουν χώρα τόσα χιλιόμετρα μακριά απ’ το μέρος που ζούμε; Επειδή, εκμεταλλευόμενοι και καταπιεσμένοι, δεν έχουμε πατρίδα: ο πατριωτισμός εξυπηρετεί την άρχουσα τάξη προκειμένου να κρύψει τον κοινωνικό ανταγωνισμό στον οποίον ζούμε, είναι το άλλοθι για να διαχωρίζονται οι κυριαρχούμενοι, ώστε να μην έχουν ταξική συνείδηση. Επειδή ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε αυτοί που θα διαταράσσουν αυτήν την αβίωτη ζωή, υποστηρίζουμε τους ανθρώπους που εξαπλώνουν την εξέγερση στην Ελλάδα ενώ καταφάσκουν στη ζωή, καταστρέφουν ό,τι τους καταστρέφει (κι ό,τι μας καταστρέφει κι εμάς τους ίδιους), επανακτώντας το ψωμί που παράγουν τ’ αδέρφια μας, καταλαμβάνοντας πανεπιστήμια για να βρεθούν μαζί, αντιμετωπίζοντας την αστυνομία, διεκδικώντας τους δρόμους, δρώντας έξω κι ενάντια σε κόμματα και συνδικάτα, δείχνοντάς μας ότι η πραγματική οργάνωση είναι αυτή που προκύπτει αυθόρμητα από τα κάτω: “Εργάτες, άνεργοι, φοιτητές, κουκουλοφόροι” είναι κατηγορίες που χρησιμοποιούν τα αστικά μίντια για να απομονώσουν και να διαχωρίσουν. Εμείς λέμε: “είμαστε όλοι προλετάριοι! ας πολεμήσουμε λοιπόν κι ας οργανωθούμε ενάντια στη “δική μας” μπουρζουαζία, στη “δική μας” χώρα...” [22]

Κι ακόμα, απ’ τη Τσεχία (τον μικρό βούρκο ταξικής ειρήνης όπως σύντροφοι περιγράφουν τη “δική τους” χώρα), καλούν για αλληλεγγύη και προλεταριακή δράση: *“Η οικονομία βρίσκετε σε κρίση; Ας την αποτελειώσουμε! Κάτω η κοινωνική ειρήνη! Μία Ελλάδα δεν είναι αρκετή! Αργά ή γρήγορα το κεφάλαιο θα μας αφήσει χωρίς αποθέματα. Θα υποφέρουμε και ίσως πεθάνουμε, εάν συνεχίζουμε να αποδεχόμαστε δουλικά τη μισθωτή εργασία και το χρήμα ως απαραίτητα για να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες μας. Αλλά σίγουρα θα υπάρξουν προλετάριοι, που θα αρνηθούν τη λογική της ανταλλακτικής αξίας και θα εισβάλλουν στα σούπερ μάρκετ και θα απαλλοτριώσουν αυτά που χρειάζονται. Το ταξικό κίνημα στην Ελλάδα θα ξεσπάσει ξανά με ακόμα μεγαλύτερη ανατρεπτική δύναμη και αυτή τη φορά δε θα είναι μόνο του. Και δε θα είναι μόνο οι προλετάριοι στην Κίνα, το Μπαγκλαντές, την Αίγυπτο ή τη Βολιβία που θα ξεσηκωθούν. Ακόμα και εδώ, βιτρίνες καταστημάτων θα γίνουν θρύψαλα. Θα λεηλατήσουμε καταστήματα και πολυτελείς αστικές επαύλεις. Μαζικές απεργίες εκτός κι ενάντια στα συνδικάτα, θα ανατρέψουν ολόκληρη την καπιταλιστική οικονομία. Το κράτος με την αστυνομία και το στρατό του, όπως πάντοτε, θα υπερασπιστεί την αστική τάξη και περιουσία και θα ασκήσει τον τρόπο ενάντια στους προλετάριους, που ποτέ δε θα επιλύσουν τίποτα, εάν δεν κάνουν τη δική τους επανάσταση. Στο μεταξύ, όλη η υποστήριξη μας, η συμπάθεια, οι σκέψεις μας ανήκουν στους προλετάριους στην Ελλάδα, που αγωνίζονται ή είναι φυλακισμένοι. Επιθυμούμε να τους βοηθήσουμε εξαπλώνοντας τον αγώνα στη Δημοκρατία της Τσεχίας και σε ολόκληρο τον κόσμο. Θέλουμε να μοιραστούμε και να επεκτείνουμε τις εμπειρίες τους ώστε να επανατοποθετήσουμε έναν παγκόσμιο επαναστατικό ξεσηκωμό στον ρου της Ιστορίας...” [23]*

Η αδυναμία της ταξικής συνείδησης στο προλεταριάτο στην Ευρώπη και παγκόσμια διαρκώς ρίχνει το βάρος της στους ώμους μας, εμποδίζοντας ένα ταυτόχρονο ξέσπασμα προλεταριακής βίας που είναι τόσο κρίσιμης σημασίας στον μετασχηματισμό μιας εξεγερτικής ταραχής σε μια διεθνή κοινωνική επανάσταση. Προφανώς, χωρίς αυτήν τη γενίκευση, όπως οι σύντροφοί μας από την ΑΣΟΕΕ έγραφαν (βλ. την προαναφερθείσα προκήρυξή τους), υπάρχει ένα σημείο, μετά το οποίο, εξ αιτίας του συσχετισμού δυνάμεων, η ορμή θα χαθεί. Είναι μια θλιβερή σκέψη, ωστόσο πραγματιστική, ότι αργά ή γρήγορα και

παρά τις προσπάθειές μας να διατηρήσουμε και να εξαπλώσουμε το κίνημα, τα πράγματα θα επιστρέψουν στην κανονικότητα. Είναι μεγάλης σημασίας, καθώς ένας απ' τους παράγοντες που βάζουν τρικλοποδιά στο κίνημα είναι η ιδέα ότι “η εξέγερση πρέπει πάσει θυσία να κρατηθεί όσο γίνεται περισσότερο”. Πράγματι, διαβάσαμε προκηρύξεις στο διαδίκτυο που εμφορούνταν απ' αυτό το σκεπτικό.

Ο διεθνισμός του προλεταριάτου ακόμα είναι περιορισμένος σε τέτοιες μικρές ενέργειες, ζωτικές και υποδειγματικές, όπως διεξάγονται από μια μικρή μειοψηφία ομάδων που σε διάφορες χώρες βγαίνουν στο δρόμο στέλνοντας την υποστήριξή τους στην εξέγερση στην Ελλάδα, επιτιθέμενες σε συμβολικούς στόχους, που αντιπροσωπεύουν το Κράτος, μοιράζοντας φυλλάδια, προκηρύξεις και καλέσματα στήριξης του αγώνα στους υπνωτισμένους προλετάριους που σε άλλες χώρες “παρακολοθούν” το τί (ισχυρίζονται οι εχθροί μας ότι) συμβαίνει στην Ελλάδα” μέσω των διαστρεβλωμένων κι ευνοησιμμένων εικόνων της TV. Κατά τρόπο τραγικό, υπνωτικά κι άλλα ιδεολογικά χάπια είναι ακόμα αποτελεσματικά και εμποδίζουν την εξάπλωση της πυρκαγιάς. Πράγματι, αυτή τη φορά, πολύ περισσότερα συνέβησαν απ' ότι σε κάθε άλλη προλεταριακή εξέγερση όπως αυτές που συνέβησαν στο Ιράκ, την Αλγερία και την Αργεντινή. Υπήρχε επίσης μια αίσθηση αναγνώρισης σε διεθνές επίπεδο που δημιούργησε μια ατμόσφαιρα αντίθετη με αυτές μιας συνήθως θαμμένης παγκόσμιας ταξικής σύγκρουσης. Στις συζητήσεις των αγωνιστών, στις συνελεύσεις, στις προκηρύξεις, στα μπαρ, στο διαδίκτυο... μπορούμε να δούμε ότι ένας μεγάλος αριθμός προλεταρίων, που μόλις μερικά χρόνια νωρίτερα ναρκώνονταν με ανόητες ιδεολογίες και πασιφισμούς, ταυτίστηκε κάπως με αυτήν την σπουδαία βίαιη έκφραση της τάξης μας. Ακόμη όμως κι αν ένιωθε κανείς μια εμβρυακής μορφής επανεμφάνιση αυτής της αίσθησης του ανήκειν στην ίδια τάξη που αντιτίθεται στον κόσμο του κεφαλαίου, δεν μπορούμε να πούμε ότι υπήρξε μια διεθνής επέκταση της προλεταριακής εξέγερσης.

Αυτή η αδυναμία επέκταση δεν οφείλεται σε έλλειψη διεθνισμού μεταξύ του προλεταριάτου στην Ελλάδα. Αντιθέτως, είναι τα χαμηλά διεθνιστικά αντανακλαστικά του προλεταριάτου άλλων χωρών που θέτουν τα αντικειμενικά όρια της Ελληνικής εξέγερσης. Στην Ελλάδα το προλεταριάτο έκανε ό,τι μπορούσε προκειμένου να σπάσει την απομόνωσή του, και οι δράσεις του ήταν διεθνιστικές στον πυρήνα τους. Έφεραν φως σε όλους τους προλετάριους αδερφούς κι αδερφές μας που στις δράσεις τους μπορούσαν να αναγνωρίζουν τις δικές τους δυνατότητες, το μεγαλείο της επανάστασης που εξήγγελλαν. Επίσης, όχι μόνο με δράσεις και με κείμενα, το προλεταριάτο στην Ελλάδα, κάλεσε τα αδέρφια του να ενωθούν στην μάχη, αλλά εν τω μέσω του αγώνα του εξέφρασε καθαρά, μέσα από συγκεκριμένες πράξεις, τη διεθνιστική αλληλεγγύη του με το προλεταριάτο άλλων χωρών, καθώς και με τους ξένους προλετάριους που αγωνίζονταν στην Ελλάδα. Πραγματικά, υπήρξαν φυλλάδια και δράσεις στην Ελλάδα ενάντια στην τρομοκρατική καταστολή, που διεξάγουν στις μέρες μας το Κράτος του Ισραήλ και οι ΗΠΑ, εις βάρος του προλεταριάτου της Λωρίδας της Γάζας. Αυτό δείχνει ότι ενάντια στην διεθνή κρατική τρομοκρατία δεν υπάρχει άλλη αλληλεγγύη παρά μέσα από τη χρήση βίας και άμεσης δράσης.

Σχετικά μ' αυτό, θέλουμε να τονίσουμε κάτι εξαιρετικά σημαντικό. Στη διάρκεια της εξέγερσης στην Ελλάδα, προλετάριοι έμαθαν ότι οι ΗΠΑ εφοδιάζουν τους εγκληματίες του Εβραϊκού Κράτους με στρατιωτικό εξοπλισμό μέσω του λιμανιού του Αστακού, και πάλεψαν για να εμποδίσουν την διακίνηση. Ακολουθεί η αναφορά από το περιοδικό “Voices of Resistance from Occupied London”:

“Αναφορές από καθεστωτικά μίντια αποκαλύπτουν ότι το αμερικανικό ναυτικό θα επιχειρήσει να στείλει 325 60μετρα κοντέινερ πυρομαχικών (πάνω από 3.000 τόνοι)

από τον ιδιωτικό ελληνικό λιμένα του Αστακού στο Ισραήλ, σε μια επείγουσα διακίνηση όπλων για να βοηθήσει τα κατοχικά στρατεύματα στις πολεμικές επιχειρήσεις εναντίον του Παλαιστινιακού λαού στη Γάζα. Πληροφορίες σχετικά με την άφιξη του φορτίου είναι ασαφείς: πιθανές ημερομηνίες θεωρούνται οι 15, 25 και 31 Γενάρη (...) ομάδες και άτομα (...) οργανώνουν μια πανεθνική κινητοποίηση/αποκλεισμό του λιμανιού του Αστακού: η “αντιεξουσιαστική κίνηση”, η “αντιπολεμική διεθνής” και η τοπική συνέλευση ατόμων και ομάδων Αστακού έχουν ήδη βγάλει σχετικά καλέσματα για συγκέντρωση στο λιμάνι του Αστακού την Πέμπτη 15/1“. [25]

Μερικές ημέρες αργότερα, το κράτος των ΗΠΑ ενημέρωσε τους ισραηλινούς συμμάχους τους ότι η αποστολή ακυρώθηκε, για άγνωστο λόγο. Αλλά με τους αγωνιζόμενους προλεταριους στην Ελλάδα, την Παλαιστίνη και τον κόσμο, γνωρίζουμε ότι οι εχθροί μας θα προτιμούσαν την ακύρωση της αποστολής (και μάλλον την οργάνωσή της με άλλο τρόπο) παρά να το συνεχίσει έχοντας αντιμέτωπη τη διεθνή προλεταριακή αλληλεγγύη, γιατί έτσι θα προκαλούσε μια ξεκάθαρη βία τάξης-εναντίον-τάξης σε διεθνή κλίμακα. Είναι αυτό που φοβούνται παραπάνω απ’ το κάθε τί: το γεγονός ότι η ένταση του επαναστατικού αγώνα του προλεταριάτου είναι το μόνο που μπορεί να σταματήσει τους πολέμους, την καταπίεση και τις κρατικές σφαγές, σπεύδοντας να γελοιοποιήσουν κάθε πασιφιστική διαμαρτυρία.

Υπάρχει όμως ένα τελευταίο ερώτημα: Τί απέμεινε από την εξέγερση στην Ελλάδα; Ας αναφερθούμε ξανά στη διαύγεια των πρωταγωνιστών της τάξης μας: “Τα πάντα ξεκινούν και ωριμάζουν στη βία – αλλά τίποτα δε σταματά εκεί. Η καταστροφική βία που εξαπολύθηκε στα γεγονότα του Δεκέμβρη και προκάλεσε το μπλοκάρισμα της καπιταλιστικής κανονικότητας στο κέντρο της μητρόπολης, ήταν μια συνθήκη αναγκαία αλλά όχι επαρκής για τη μετουσίωση της εξέγερσης σε μια απόπειρα κοινωνικής χειραφέτησης. Η αποσταθεροποίηση της καπιταλιστικής κοινωνίας είναι ανέφικτη χωρίς την παράλυση της οικονομίας – δηλαδή χωρίς τη διατάραξη της λειτουργίας των κέντρων παραγωγής και διανομής, μέσω του σαμποτάζ, των καταλήψεων, των απεργιών. Η έλλειψη θετικής, δημιουργικής πρότασης για μια διαφορετική μορφή οργάνωσης των κοινωνικών σχέσεων υπήρξε – μέχρι στιγμής – κάτι παραπάνω από εμφανής. Παρόλα αυτά, η εξέγερση του Δεκέμβρη πρέπει να γίνει κατανοητή στο ιστορικό πλαίσιο μιας ευρύτερης διαδικασίας αναζωπύρωσης της ταξικής πάλης που εξελίσσεται σε παγκόσμιο επίπεδο.”

Τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο (Φλεβάρης 2009), ο αγώνας του προλεταριάτου στην Ελλάδα συνεχίζεται, αν και με πολύ πιο περιορισμένο τρόπο. Μετά από ένα κύμα μπλόκων σε δρόμους κι εθνικές οδούς του αγροτικού κυρίου προλεταριάτου, μια σειρά από καταλήψεις και συνελεύσεις συνεχίζονται, δομές και ομαδοποιήσεις που εμπλουτίστηκαν στα γεγονότα και παίρνουν μαθήματα απ’ αυτά, δίνοντας οδηγίες για την επόμενη έκρηξη, που είναι εξ’ ίσου σίγουρη όσο και η αναπόφευκτη καταστροφή του κεφαλαίου. Τίποτα δε θα ναι πια το ίδιο, ούτε στην Ελλάδα ούτε αλλού. Οι σύντροφοι που βρέθηκαν στους δρόμους της Ελλάδας έχουν ένα μάθημα να πάρουν και να περάσουν σε όλους τους μαχητές που κινητοποιούνται στην Ευρώπη και σ’ ολόκληρο τον κόσμο. Ας είναι αυτή μας η συμβολή προς μια τέτοια κατεύθυνση!

Το προλεταριάτο στην Ελλάδα έδειξε στο παγκόσμιο προλεταριάτο τον ουσιαστικό δρόμο που πρέπει να πάρει

Σημειώσεις

1. Αυτό το κείμενο γράφτηκε αρχικά στα ισπανικά τον Φλεβάρη του 2009 και δημοσιεύτηκε στην επιθεώρησή μας “Comunismo” Νο 59 τον Μάη 2009, καθώς και στα γαλλικά στο “Communisme” Νο 61 (Ιούνης 2009) υπό τον τίτλο: Τί συμβαίνει στην Ελλάδα;

2. Από το κείμενο “[Ελλάδα: κάλεσμα για μια νέα διεθνή](#)” που διανεμήθηκε στην Ελλάδα στη διάρκεια του κινήματος του Δεκέμβρη

3. Απόσπασμα από το φυλλάδιο “[Τίποτε δεν τέλειωσε – είμαστε μόνο στην αρχή](#)” που βρέθηκε δημοσιευμένο στο Indymedia UK και έδειχνε έναν μεγάλο βαθμό αυθορμητισμού και αθωότητας όσον αφορά τους στόχους του κινήματος που σχολιάζουμε στη συνέχεια.

4. “[Καταστρέφουμε το παρόν γιατί ερχόμαστε απ’ το μέλλον](#)”: Προκήρυξη από “Προλετάριους απ’ την [κατελιημένη ΑΣΟΕΕ](#)“, ήδη δημοσιευμένη στο προηγούμενο τεύχος της αγγλικής επιθεώρησής μας “Communism” Νο 14 (1/09)

5. Όπως παραπάνω

6. Όπ. π.

7. Απόσπασμα από το “[Ελλάδα: Κάλεσμα για μια Νέα Διεθνή](#)” που αναφέραμε παραπάνω.

8. Από το “[Καταστρέφουμε το Παρόν γιατί ερχόμαστε από το Μέλλον](#)” που αναφέραμε ήδη.

9. “Εμείς, οι κρατούμενοι στα κολαστήρια που κατ’ ευφημισμό καλούνται φυλακές του ελληνικού κράτους, κουρασμένοι από τις ψεύτικες υποσχέσεις όλων των Υπουργών Δικαιοσύνης, τα τελευταία 10 χρόνια για καλύτερευση των συνθηκών κράτησης και βελτίωση των ΠΚ και ΚΠΔ, αποφασίσαμε να κινηθούμε δυναμικά ώστε να επιβάλλουμε πλέον τις δίκαιες διεκδικήσεις μας. (Στμ. αναλυτικά

τα αιτήματα υπάρχουν σε διάφορες ιστοσελίδες, όπως [εδώ](#))

10. Σε κάθε επέτειο της “πτώσης της δικτατορίας”, οργανώνονται διαδηλώσεις, αλλά αυτή τη χρονιά, χάρη στις κινητοποιήσεις των κρατουμένων, αυτές ήταν πιο έντονες και διαδηλώναν την αλληλεγγύη των έξω με τους μέσα, οι οποίοι κλιμακώναν τον αγώνα τους.

11. Από το φυλλάδιο “[Η Δημοκρατία τους Σκοτώνει...](#)” της [Κατάληξης Πολυτεχνείου](#) στην Αθήνα, Παρασκευή, 12 Δεκέμβρη 2008.

12. Από το φυλλάδιο “[Τίποτε δεν τέλειωσε – είμαστε μόνο στην αρχή](#)” που αναφέραμε παραπάνω.

13. Η χειρότερη μορφή ρατσισμού είναι αυτή που υπάρχει στην ουσία όλων των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων, που αξιολογεί την εργατική δύναμη ενός ντόπιου και λευκού εργάτη ως πιο ακριβή απ’ αυτήν ενός μαύρου και/ή ξένου, και το χειρότερο είναι όταν κανείς προσποιείται πως

αυτό δεν υφίσταται κι ότι μια τέτοια διαπίστωση δεν μπορεί παρά να είναι μέρος από ένα “αντιρατσιστικό” ιδεολογικό κύρηγμα.

14. Αυτή η προκήρυξη μοιράστηκε στις 15 Δεκέμβρη 2008 από το [Στέκι Αλβανών Μεταναστών](#) στην Αθήνα.
15. Βλ. “[Ένα ανοιχτό γράμμα στους μαθητές](#)“ με υπογραφή “Προλετάριοι” που έχει δημοσιευθεί στην αγγλική επιθεώρηση “Communism” Νο 14 (Γενάρης 2009). [Pdf εδώ](#).
16. Από το “[Καταστρέφουμε το Παρόν γιατί ερχόμαστε από το Μέλλον](#)” που αναφέραμε ήδη.
17. Από την [Προκήρυξη της Γενικής Συνέλευσης Εξεγερμένων Εργατών](#), στην Αθήνα.
18. Από το “[A detailed updated summary of the recent events in Athens, from the perspective of some proletarian participants](#)” στην ιστοσελίδα [libcom.org](#)
19. Απόσπασμα από το “[Ελλάδα: Κάλεσμα για μια Νέα Διεθνή](#)” που αναφέραμε παραπάνω.
20. Από το φυλλάδιο “[Η Δημοκρατία τους Σκοτώνει...](#)”
21. Απόσπασμα μεταφρασμένο από το [κάλεσμα της Αστουριανής Επιτροπής Αλληλεγγύης με τους αγώνες στην Ελλάδα](#) (solidariosg(at)gmail.com) σε μετάφραση της [ICG](#).
22. Το κάλεσμα που αναπαράγεται εδώ μετεφρασμένο έχει τίτλο “Θα φωτίσουμε τα σκοτάδια!” (μετάφραση της ICG από τα ισπανικά) με υπογραφή Anarquistas de Rosario, Argentina ([www.anarquistasrosario.cjb.net](#) – [anarquistasrosario@yahoo.com.ar](#)).
23. Από φυλλάδιο της ομάδας Ταξικός Πόλεμος ([Tridní válka](#) στα τσεχικά): “Προκήρυξη αλληλεγγύης στους αγωνιζόμενους στην Ελλάδα” ([ελλ. μετάφραση](#)).
24. Πρόκειται για μια εντελώς αφηρημένη εκδοχή της “εξεγερσιακής” ιδεολογίας, σύμφωνα με την οποία το πάν είναι η εξέγερση. Αυτή η αρκετά μοδάτη τάση υποσκάπτει ουσιαστικά την ουσία της προλεταριακής εξέγερσης, καθώς την ταυτίζει με κάθε μορφή άμεσης δράσης. Το να προπαγανδίζει κανείς την “εξέγερση” χωρίς το κρίσιμο ποιοτικό άλμα της καταστροφής της εξουσίας της κυρίαρχης τάξης ισοδυναμεί με το να αρνείται στην ουσία την αναγκαιότητα μιας προλεταριακής επανάστασης, κι έτσι το μόνο που προκύπτει είναι χάσιμο ενέργειας. Η “εξεγερσιακή” ιδεολογία στέκεται ως εμπόδιο στο δρόμο της κοινωνικής επανάστασης, που αξιώνει τη ρευστοποίηση της καπιταλιστικής εξουσίας και την επιβολή, μέσω της επαναστατικής βίας, μιας διαφορετικής κοινωνικής οργάνωσης. Ακριβέστερα, η προλεταριακή εξέγερση είναι το αναγκαίο ποιοτικό άλμα με όρους συγκέντρωσης, οργάνωσης και επικέντρωσης της προλεταριακής δύναμης ενάντια στην αστική εξουσία που θα μετασηματίσει μια γενικευμένη ταραχή σε μια κοινωνική επανάσταση. Κατά συνέπεια, οι πολλοί αυτοτιτλοφορούμενοι “εξεγερσιακοί” που κάνουν μια αδιάκριτη χρήση της λέξης “εξέγερση” δε δρουν ουσιαστικά για το σκοπό της πραγματικής εξέγερσης.
25. Για το θέμα αυτό, βλ. το πλήρες άρθρο στα αγγλικά, στο <http://www.occupiedlondon.org/blog/> και συγκεκριμένα [εδώ](#) κι [εδώ](#)
26. Από το “[Καταστρέφουμε το Παρόν γιατί ερχόμαστε από το Μέλλον](#)“